

Dnfter, som jeg nærmest kunde ønske at repræsentere, egentlig have fundet deres Udtryk i nærværende Lovforslag. De Dnfter, jeg nærmest vilde gjøre mig til Talsmand for, gaa i Retning af hurtig og billig Behandling af disse Sager. Jeg tror, at, forsaavidt den menige Befolkning har ønsket Forandring, er det, fordi man ønsker en hurtigere og en noget billigere Behandling. Der er en anden Række Dnfter, som jeg ikke kan Andet end yde min Anerkendelse, naar det vel at mærke ikke gaar ud over den første Række. Jeg tror godt, at de kunne gaa Side om Side med hinanden, og kunde vi faae disse sideordnede Dnfter tilfredsstillende udtrykte i Lovforslaget, vilde ogsaa jeg meget ønske, at vi kom til et Lovarbejde, der kunde ophæves til Lov. Den anden Række Dnfter, altsaa, foruden en hurtigere og billigere Behandling, er den, jeg vil betegne som væsentlig udgaaende fra Hovedselskabet, nemlig Dnfter om en delvis anden og bedre Benyttelse af Bandet. Jeg skulde tage meget fejl, dersom det ikke egentlig er Afsnittet om de nye Vandingsanlæg, der i det Hele taget har fremkaldt Lovforslaget. Det er vistnok det, der er Hovedpointen i Lovforslaget, og her er der da ogsaa indkommet nye og, som det erede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) betegnede dem, revolutionære Bestemmelser. Om denne Betegnelse er brugt med Rette eller Urette, skal jeg ikke i Diebliffet afgjøre, men i alt Fald skal jeg dog sige strax, at de ere meget radikale. Det erede Medlem angreb Lovforslaget navnlig fra tre Sider. Han gik rigtignok ud fra et andet Grundlag i sine Betragtninger, men det var dog navnlig fra 3 Synspunkter, han kritiserede Lovforslaget, det var fra Bandsynsmandsinstitutionens Standpunkt, fra Bredeierens og fra den nye Maade, som man nu vil tillade at benytte Bandet paa. Angaaende Bandsynsmandsinstitutionen vil jeg sige, at jeg for min Part ønskede hellere at gaa nok saa vidt med Hensyn til dens Rettigheder og Pligter som den nuværende Lovgivning. Det maa man navnlig gjøre, naar man vil imødekomme Dnftet om en hurtigere og billigere Behandling; skal man opnaa at faae en hurtigere Behandling, vil jeg tro, at man maatte komme til i alle de Sager, som Bandsynsmændene skulle behandle, at lade dem beholde ubetinget Ret til at affige Kjendelser. Forsaavidt disse Kjendelser skulle appelleres, maa det ske hurtigere, end Tilfældet nu er, og da navnlig hurtigere, end det foreslaas i Afsnittet om de private Vandløb. Der gives en Maanedes Respit til at appellere Sagen til Landvæsenkommissionen. Jeg veed ikke, hvad man skal med den Maaned; det forekommer mig ikke, at der behøves saa lang Tid til at betænke sig paa, om man vil appellere eller ikke. Derom vil den Raagfældende vist være enig med sig selv i Løbet af et Par Dage. Saa meget er vist, at har man som i Nar stor Overfømmelse paa sine

Marter — selv i mindre vaade Somre kan det være slem nok —, ere slige Udsættelser meget ubehagelige; der kan ske lovlig mange Odelæggelser, inden Mangelen bliver afhjulpet. Jeg tror saaledes, at denne Respit er for lang; den maa sikkert kunne forkortes, jeg ønskede helst til 8 Dage. Dernæst tror jeg ikke, at Appel bør ske til Landvæsenkommissionen, men til Sogneraadene, som skulle have Afgjørelsen. Det kan være, at man med det Samme vil komme til at lade Bandsynsmændene, jeg vil ikke sige udnævne af Andre end Sogneraadene, — det vilde jeg nødig — men dog saaledes, at man mulig kunde nødes til at give en anden Myndighed nogen Indflydelse paa, hvem der skal udnævnes til Bandsynsmænd, naar det nemlig bestemmes, at deres Kjendelser skulle appelleres til Sogneraadene, saa at altsaa i disse Sager angaaende de mindre Bandleb Sogneraadene blive den øverste Instants. For mig staar det som det Afgjørende, at Bandsynsmændene beholde deres Myndighed ikke alene for de private Vandløb, som efter nærværende Lovforslag, men ogsaa for de mindre Vandløb, der ere under offentlig Tilsyn, og at den Appel, der kan finde Sted fra vedkommende Lodseier, saa hurtigt som muligt kan finde sin Afgjørelse, og for at det kan finde Sted, kan jeg i Diebliffet ikke se, ikke tænke mig en anden Myndighed, hvortil der kan appelleres, end Sogneraadet. Hvad det hovedsagelig er mig om at gjøre, er, at det i alt Fald kommer til at foregaa hurtigt. Altsaa jeg maa holde for, at det er nødvendigt, at Bandsynsmændene ikke alene beholde deres gamle Omraade at virke paa, men helst faae det forøget; derved tror jeg, at baade Hurtighed og Billighed vil naaes. Det erede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds sagde meget rigtig, at hele den Tankegang, der har ført til, at man skulde føre de mindre Vandløb ind under den samme Regulering og tildels under det samme Tilsyn som de større, ganske naturligt maa føre til, at Bandsynsmændene maa miste deres Jurisdiktion. En anden Ting, han ogsaa udviklede maatte følge deraf, er Afstæffelsen af Naturalarbejde. Jeg hørte nok baade af dette erede Medlem og af det erede Medlem, som talte næstsidst (P. Pedersen), at de i og for sig ikke have Noget derimod, og jeg vil ogsaa sige, at i opadgaaende Tider kan man maaske gaa noget videre med Hensyn til Afstæffelse af Naturalarbejde, idet der da ikke er stor Fare derved. Men i Tider som disse, skal man ikke være for raff og navnlig være varsom med ved Lov at forbyde Naturalarbejde. Jeg er den Dag idag tilfreds med, at det ikke blev vedtaget ved Lov, at Snekastningsarbejdet skulde udføres ved Licitation. Jeg tror, at i Kommuner, hvor man fort før den nedadgaaende Krise bestemte, at Snekastningsarbejdet skulde overgaa til Licitation, har man nu i den nedadgaaende Tid faaet det at føle. Det har ikke vaart ublandet Tilfredshed, — langt